

Droom en Daad

Niks dan smoezelige gordijntjes

Buren en voorbijgangers

Naaste buur Marianne Wintershoven nam in de periode van de verbouwing van de Antoniushoeve vaak foto's. Nog altijd verwondert zij zich over de herrijzenis van een 'schone' boerderij uit de chaos van steigers, sloop- en tuinafval, stapels stenen, oude deuren, vele kubieke meters hout, en een wegwerkershuisje. 'Hoe ze het voor elkaar hebben gekregen?' Met opluchting, vertelt ze, zag ze in het voorjaar van 2020 de truck met de gele, vrolijk beschilderde container die tegen de zijmuur van het zomerhuis had gestaan, van het erf rijden: 'Op weg naar Afrika' schreef ze bij de foto. Oftewel, eindelijk dat gele ding weg waarop ze vanuit haar keuken had uitkeken, een uitzicht waaraan ze een hekel had. Duivendrecht heeft na het succes van de gevoerde acties lang moeten wachten op een 'mooie' boerderij. Zo'n vijf jaar zagen voorbijgangers niks dan smoezelige gordijntjes hangend voor ramen in afgebladderde raamluizen. De karakteristieke windveren hingen scheef. Nooit licht. Soms wel, maar dat was een slecht teken, want dat duidde op het stichten van brandjes op het land. Het erf was verboden terrein, dus alleen wie overmoedig was, kon zien hoe bramenstruiken het land achter overwoekerd hadden en vervallen schuren bijna mooi waren in de omhelzing van het groen. Langs de sloot gedijden de elzenbomen. Ergens in 2015 ging het licht weer aan: Jamie en Lot begonnen aan de verbouwing.

Auto Antoniushoeve met planten voor de tuin

Droom en Daad

Steigers dus, altijd wel ergens één, en bij sterke wind klapperend blauw plastic. Overall loop- en rijplaten over een modderig pad, en ook altijd wel ergens een volle of lege container. In de voortuin wisselden hopen sloop- en tuinafval zich af met pakken bouwmaterialen. Een berg tot aan het tuinhek van afgedankt dakriet was het dieptepunt van die periode.

Misschien omdat er ook opeens rijen gele narcissen langs de slootkant opkwamen, en langs het tuinhek plantjes en struiken begonnen te bloeien, is er relatief weinig geklaagd. Waarom wil Jamie in godsnaam nu een tuin dachten de familie, de vrienden en burens die braaf eindeloos onkruid wieden, ze wonen er nog niet eens. 'Juist daarom,' was zijn antwoord, 'als ik hier 's morgens aan kom rijden en die bloemen zie, kan ik weer een dag hard werken aan.' Het kan dat de voorbijgangers die narcissen ook als een belofte hebben ervaren. Ze hadden in ieder geval geduld.

Burengeduld en tolerantie

Buren en voorbijgangers

